

mørke, kolde Had til Hjem og Slægt, som han hin Gang havde aabenbaret hende?

Ofte i disse Dage havde hun følt Trang til at tale med nogen af hans Familie, for at faa Lys over alt dette uopklarede, der undertiden foruroligede og ydmygede hende mere end noget andet, og som hans egne Fortællinger blot gjorde bestandig dunklere. Hun vidste, at en af hans Brødre, der var Jurist, havde en Ansættelse paa et offentlig Kontor inde i København; Per havde selv fortalt, at han nylig havde truffet ham paa Gaden og da i Samtalens Løb i Fortrolighed meddelt ham deres Forlovelse. Saa lidet modig hun var ved Tanken om at fremstille sig for en vildfremmed Herre i en saadan Anledning, besluttede hun at op-søge denne Broder, der maatte kunne give Besked, og allerede den næste Formiddag tog hun ind til Byen.

Det Regeringskontor for Fængselsvæsenet, hvor Eberhard Sidenius havde Ansættelse, var indrettet i en stor, skummel, skiddengraa Bygning ved Kanalen. Jakobe foer vild i en Labyrint af øde Gange og fandt omsider en Budstue, hvor to søvnige Mænd sad med Ryggen klistret opad Væggen og saae ned paa deres Støvlesnuder. Paa hendes Spørgsmaal om, hvor hun kunde finde Hr. Ekspeditionssekretær Sidenius, fik hun det lakoniske Svar:

„Første Sal, tredje Dør tilhøjre.“

Og næppe havde hun vendt de to Mænd Ryggen, før de ganske højt vekslede disse Bemærkninger:

„Sikken et Næb.“

„Ja, det var en Jødetøs.“

Oppe paa første Sal fandt hun den hende op-givne Dør og kom ind i en tofags, halvmørk Stue,